

СРЂАН ЈАНИЋИЈЕВИЋ, ГЕНЕРАЛНИ
ДИРЕКТОР „ПОЛИТИКЕ, НОВИНА И
МАГАЗИНА”

Гланцање „Политике”

“Био сам на неколико састанака у Привредној комори Србије где је била пуна сала наших привредника. Није баш много личило на скуп тигрова”

Прошло је годину дана откад је на челу српске половине “Политике” Срђан Јанићијевић. Иза њега су успеси у великим мултинационалним компанијама “Филипу Морису” и “Кока - Коли” као и чаршијска одредница да је зет Матије Бећковића. Комон сенс, то је назив његове консалтинг куће, пише ћирилицом и по Вуку јер покушава да докаже да „Ствари су могуће”. Да ли су, питамо после првих 12 месеци на челу „Политике”?

– “Политика” је одличан барометар стања у нашем друштву. Постоји много квалитетних ствари али их треба извући из прашине, почистити, подмазати и проверити да ли раде. Ако прораде, то је већ успех. Има оних који би декларативно да се мењају а стоје укопани у месту, држећи се обе ручке за бандеру и вичу: Ја сам за промене! Живеле промене! А од бандере га не би одвојио ни швајс апаратом. Имамо у себи нешто што нас тера да не поштујемо хијерархију, организацију, ред и дисциплину. Како развити ту врсту поверења? Кад нам то успе, ето нама успешних фирми, друштва и државе.

У “Политици” се ствари мењају. Могућа је она брзина коју организација може да прати. То вам је као нека врста игре. Ко ће кога више да изненади. “Политика” је велика организација. У њој постоји стечен вишедеценијски имунитет на разне директоре, уреднике, таласе и промене. Савршена уметност преживљавања.

Шта бисте, ипак, издвојили као успех?

Сматрам нашим заједничким успехом да су промене већ уочљиве. Прво смо напали оне ствари које се виде споља и које је лако урадити. За то време припремамо темељитије и озбиљније промене које се не могу ни урадити а још мање видети преко ноћи. Рецимо, графички смо поправили сва издања. Схватили смо где шкрипи и која се осовина може подмазати а која мора да се мења. Да не испадне да се хвалим, али и продаје нам полако расту. Дуг је пут који морамо да пређемо. Али кренули смо и назад нема.

Може ли се већ сада рећи да је „Политика” преживела транзици-

ју? Да ли је данас „Политика” тржишно одржив систем и како, по вашем мишљењу треба да се развија?

– “Политика” је преживела друштвену транзицију али није своју. “Политика” је била у веома тешкој позицији после 2000. године. Онда су дошли Немци. Ми смо вероватно мислили да ће они све да ураде а ми само треба да дискутујемо и чекамо да нам неко залепи сваког првог хиљаду марака на чело. Нажалост и од нас нешто зависи. То је по оном принципу: Нека они нас прво приме у европску заједницу па ћемо ми онда да се понашамо као Европљани.

“Политика” је и те како одржив систем. Дневни лист “Политика” је одличан производ који има бољу будућност него многи који су се током деведесетих накопили. Ми смо „all season” производ. Не играмо само једно лето. Млађима поручујемо да је првих сто година најтеже. Нема издавача који има бољи новинарски тим од нас. Јесте, имамо кадрове из свих могућих режима од Крцуна па на даље али и то је неки квалитет. Само да што више и боље пишу. Та различитост да је “Политици” шарм који немају они који унисоно певају. У сегменту часописа смо, иако годинама запуштени, ипак међу прва три издавача. Чекајте тек да се мало још угланцамо и вратимо стару славу. Само нам још НИН фали па да будемо комплетна екипа!

Немачки WAZ власник је 50 одсто „Политике”. Како у таквој ситуацији функционише процес одлучивања и уопште, каква је сарадња са Немцима?

– Где има воље има и начина. То је као у „демократском” браку. Нико није апсолутан господар па се родитељи расправљају и пред децом. Мама каже једно, а тата нешто сасвим супротно. Ту деца извлаче корист док се родитељи не договоре да не дозволе деци да их вуку за нос. Моје генерално искуство у раду са Немцима је да су они пословни љу-

ди од поверења. Морам признати да сам у претходној каријери пуно радио са њима и да су увек били фер играчи.

WAZ је велики немачки концерн и највећи инвеститор у медијима у нашем региону. Њихов годишњи пословни обрт је отприлике као трећина девизних резерви наше земље. WAZ је у “Политику” дошао у време када није било баш много других понуда и мимо свих критика и напада уложио реалан новац.

Зашто је WAZ у “Политици”? Зашто уопште неки страни инвеститори улазе у Србију? Искључиво да зараде. Нико не долази овде да би са нама јео њевапе и дискутовао како нам је било тешко деведесетих и како смо некад били велесила, већ долази да свој уложени новац оплоди брже него што би то било у његовој земљи. Када се прочује да се у некој земљи може лепо и стабилно зарадити долазе и други инвеститори.

У свему томе постоји и наш интерес. Страни партнер треба да ствара посао, да подигне ниво стручности и уопште помогне економски живот једне средине. Није лоше ако у том процесу и ми мало припомогнемо а не само да ловимо фаулове.

Говорили сте да Срби баш и не воле кад странци купују њихове фирме. Мислите ли да се сада, скоро шест година касније нешто променило?

– То се полако мења. Позитивни примери то мењају. Шта брига обичног човека из Железаре у Смедереву